

Notitie Samen Verder: input regionale bijeenkomsten

Middels deze notitie informeren wij u over de verkregen input in het kader van het project 'Samen Verder'.

Door middel van het organiseren van vijf regionale bijeenkomsten, gestart op 29 oktober in Rotterdam en afgesloten op 19 november in Assen, verzamelden we van ruim 250 geïnteresseerden informatie, kennis, verbeter- en aandachtspunten voor het op te stellen samenwerkingsconvenant.

Dit convenant zal zo veel mogelijk op marco niveau worden vormgegeven, zodat beschermingsbewindvoeders en gemeenten, dit op meso- en microniveau gezamenlijk kunnen inkleuren. Het streven is dus niet om tot zeer gedetailleerde afspraken te komen. Het kunnen vastleggen dat 'het met elkaar samenwerken het uitgangspunt is', zal al een hele stap zijn.

De belangrijkste punten die we hebben opgehaald laten zich samenvatten in de volgende thema's:

Communicatie

Allen willen graag de klant centraal stellen, maar binnen de communicatie worstelen zij met hun diverse werkprocessen, diffuse taakafbakening, verantwoordelijkheden, tijd en middelen.

Communicatie onderling wordt overschaduwd door de discussie over de noodzakelijkheid van beschermingsbewind. Men wil aan beide zijden dit opheffen door een beter beeld te krijgen van de cliënt en zijn behoeften en de mogelijkheden van aanverwante middelen. Men wil allen weten wat het meest passend is voor de cliënt, maar daarvoor zullen zij de cliënt eerst beter moeten leren kennen.

Men wil de inzet van beschermingsbewind scherper kunnen legitimeren door de opbrengsten van bewind inzichtelijk te maken. Zowel gemeenten als beschermingsbewindvoeders hebben behoefte aan een kosten baten analyse; wat levert beschermingsbewind op? Wat kost het en bespaart het aan maatschappelijke kosten? Daarmee wordt resultaat zichtbaar gemaakt.

Men heeft behoefte aan lokale en regionale overlegstructuren. Waarbij de expliciete behoefte is uitgesproken dat deze structuren meer bieden dan alleen 'het informeren van elkaar'. Hierbij kan het ondersteunend zijn dat er wordt gewerkt met vaste contactpersonen bij zowel gemeenten als beschermingsbewindvoeders die op casusniveau direct kunnen overleggen. Dit draagt ook bij aan de wens tot verbeterde bereikbaarheid.

Werkprocessen

Volgens de deelnemers kan er winst worden geboekt binnen de werkprocessen (geldend voor aanvragen bijzondere bijstand of schuldhulpverlening) door:

- Meer standaardisatie
- Discrepancie tussen (wettelijke) regels en beoogde oplossing opheffen
- Wijze van ontvangen en verwerken aanvragen uniformeren
- Het voorkomen van dubbelingen

- Het complementair werken.
 - Voorbeelden die werden genoemd:
 - draagkrachtmetingen
 - het verrichten van een verkort (schriftelijke) intake bij een schuldhulpverleningsaanvraag
 - de rol van beschermingsbewind binnen stabilisatie
 - inzet gemeenten binnen het financieel redzaam maken
 - nazorg via de gemeenten na beschermingsbewind.
- Aanmelding schuldhulpverlening. Helder zijn over elkaars rol, elkaar respecteren en inzetten als integrale partners, elkaar aanvullen i.p.v. het proces vertragen.
- Digitalisering van stukken.

De deelnemers voelen behoefte om meer complementair te werken. Dit begint met inzicht in elkaars werkzaamheden. En vandaaruit gezamenlijk vastleggen waar complementair gewerkt kan worden en wanneer het moment van overdracht is (omdat de werkzaamheden of de casus niet meer passen binnen de taak- en rolverdeling van de samenwerkingspartner).

Daarnaast is de uitdrukkelijke wens uitgesproken om integraal te werken. Niet alleen gemeenten en beschermingsbewindvoerders, maar ook de gehele keten binnen het sociale domein. Bij een integrale samenwerking is de rolverdeling essentieel; afspraken binnen de lokale context en het betrekken van ketenpartners binnen het proces waar beschermingsbewind en schuldhulpverlening elkaar raken.

Rolverdeling en rolverheldering in de bredere keten

De deelnemers willen meer differentiatie aanbrengen binnen de verschillende doelgroepen en daar specifiek beleid op ontwikkelen. Bijvoorbeeld t.a.v. de financiële zelfredzaamheid of mogelijk in te zetten middelen of diensten om de financiële zelfredzaamheid te vergroten.

Hierbij is zicht op de sociale kaart van groot belang. Welke instanties of middelen kunnen ondersteunend worden ingezet en op welke bestaande structuren moet men elkaar wijzen?

Zowel t.a.v. gemeentelijke afdelingen, samenwerkingspartners, rechtbanken als beschermingsbewindvoerders afspraken maken over de in- en uitstroomregulering. Zijn alle partijen bereid zich te conformeren aan een uniforme screening van de hulpvraag zodat deze hulpvraag scherper kan worden afzetten tegen de mogelijkheden binnen de lokale sociale kaart?

Nevendoeel is dat er meer mogelijkheden ontstaan om te werken aan het bevorderen van de financiële zelfredzaamheid van cliënt en de keten in gezamenlijkheid kan werken aan uitstroom.

Tot slot maken alle deelnemers zich sterk voor een andere financieringsystematiek. Er wordt dan gedacht aan een landelijke financieringsstroom via bijvoorbeeld de Raad voor Rechtsbijstand conform het model 'advocatuur'. Zo kan de werkwijze zoals deze nu lokaal wordt gevolgd (heeft de cliënt draagkracht dan betaalt de cliënt zelf voor de beschermingsmaatregel, heeft de cliënt geen draagkracht dan krijgt de cliënt een toevoeging) landelijk wordt ingevuld.